

M ě s t s k ý s o u d v P r a z e

Si 677/2017

R O Z H O D N U T Í

Městský soud v Praze rozhodl o žádosti žadatele: **Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, nar. 6.2.1989, Bořivojova 108, 130 00 Praha 3**, o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění

t a k t o :

Žádost o poskytnutí informace, a to poskytnutí lékařské zprávy a posudků, které byly použity v řízení u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 40 T 6/2007, se podle ust. § 8a, § 11 odst. 6 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Městskému soudu v Praze byla dne 15.5.2017 zaslána žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen InfZ), kde žadatel požaduje poskytnutí lékařské zprávy a posudků, které byly použity v řízení u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 40 T 6/2007.

Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR, mezi základní práva. Podle ust. čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány, soudy nevyjímaje, jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Výkladovým pravidlem pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí dle ust. čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobody musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně. Shodně je pojednáno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod pak v ust. čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu s tím, že toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo jiných práv, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v jeho ust. § 14 a § 15. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu se žádostí. Podle ust. § 2 odst. 1) uvedeného zákona, který upravuje pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím, jsou povinné subjekty povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Ust. § 15 pak upravuje případy, kdy povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví. V takovém případě povinný subjekt vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

Právo na informace je politickým právem. Jeho smyslem a účelem je veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní moci) a zajištění její transparentnosti. „*Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velice široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí*“ (usnesení III. ÚS 156/02ze dne 18. 12. 2002). Povinný subjekt vždy předpokládá, že informace poskytnutá dle InfZ bude publikována a podrobena veřejné diskusi. Skutečnost, že žadatel dle InfZ některé chráněné údaje zná, je v režimu InfZ nerozhodná.

Ust. § 8a InfZ stanoví, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Těmito předpisy jsou míněny zejména §§ 84 až 90 NOZ a zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Požadované lékařské zprávy a posudky obsahují osobní údaje, informace týkající se zdravotního stavu této osoby a dále projevů osobní povahy a jejich poskytnutím by došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti a soukromého života.

Z důvodu kolize dvou *prima facie* rovnocenných ústavních práv (práva na informace a práva na ochranu osobnosti a soukromého života) byl uplatněn princip proporcionality (to znamená proveden tzv. test veřejného zájmu). Povinný subjekt poměřil na jedné straně povahu požadovaných informací a společenskou potřebu (veřejný zájem) na jejich zpřístupnění a na druhé straně důvod, pro který je nutné dané informace chránit a vyjmout je z poskytnutí (právo na ochranu osobnosti a osobních údajů).

Povinný subjekt zvážil konkrétní požadavky žadatele podle tří základních kritérií, 1. zda omezení práva na informace umožní ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku (princip způsobilosti neboli vhodnosti), 2. zda stejného cíle nelze dosáhnout

prostředky menší intenzity, než je omezení základního práva (princip potřeby) a 3. porovnal závažnost v kolizi stojících základních práv a posoudil přiměřenost újmy na základním právu ve vztahu k zamýšlenému cíli (princip přiměřenosti).

Lze uzavřít, že nebyl shledán důvod (veřejný zájem) pro publicitu informace a tedy je na místě odmítnout poskytnutí lékařských zpráv a posudků jako celku. K možnosti znečitelnění osobních údajů v autentickém textu, poznamenejme, že v tomto případě tzv. „anonymizaci“ není možno použít, neboť lékařské zprávy a posudky tvoří výhradně informace chráněné, které dle InfZ poskytnout nelze.

Současně ust. § 11 InfZ vyjmenovává zákonné důvody pro omezení přístupu k informaci, kde konkrétně **v § 11 odst. 6 InfZ je stanoveno, že povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena**

Žadatel se v daném případě domáhá poskytnutí lékařských zpráv a posudků, tedy informací ze spisů, u nichž byl shledán důvod pro neposkytnutí ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ, a to především z důvodu možnosti ohrožení práv třetích osob.

Za těchto okolností povinnému subjektu Městskému soudu v Praze nezbylo, než žádost o poskytnutí požadovaných informací podle ust. §§ 8a a 11 odst. 6 a § 15 odst. 1 InfZ, odmítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat k Ministerstvu spravedlnosti ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to do 15 dnů od jeho doručení.

V Praze dne 25. května 2017

Mgr. Elena Ransdorfová
vedoucí odboru e-justice